

Chcete objavovať, ako prebiehajú jednotlivé fázy prekladu Biblie priamo v krajine, ktorej sa to týka? Chcete zažiť niečo z toho, čo zažívajú misionári pri svojej práci? Chcete vidieť ako naša služba mení ľudské životy? Podďte s nami na krátkodobý misijný pobyt.

V spolupráci s našou partnerskou organizáciou Wycliffe USA ponúkame krátkodobé misijné pobyty [Discovery](#) .

Aké to na takýchto pobytach skutočne je? Čítajte ďalej a dozviete sa viac z osobných výpovedí slovenských účastníkov Discovery pobytov - kliknite na "Dopredu".

Toto sú osobné výpovede niekoľkých Sloveniek, ktoré sa takýchto pobytov v minulosti už zúčastnili.

Michaela

Discovery Ghana 2012 bola pre mňa **inšpirujúca, ovplyvňujúca a napíňajúca** skúsenosť.

Prečo OVPLYVŇUJÚCA? Jeden z dôvodov, prečo som chcela ísť na Discovery, bolo zistiť, či som schopná ísť niekedy na misiú a poviem vám, po prvom týždni som bola presvedčená, že nie. Prečo? Prvý deň prípravného týždňa nás poslali do mesta s informáciami: dopravte sa trotrom (miestny názov pre hromadnú dopravu – pozn. red.), nájdite poštu, kúpte si malú sladkosť na 3 rozličných miestach. Toto ešte znie zaujímavo, ale keď sme došli do centra Accry a ja som sa musela neustále predierať cez davu ľudí, ktorí chceli, aby som si kúpila ich produkty, veľmi som si želala byť doma a ležať v mojej posteli, a to bol ešte len začiatok.

Keď nám v jeden večer dlhoročný misionár rozprával o tom, ako raz v noci zabíjal obrovského hada, hneď ma prešiel zápal pre misiú. Potom nám hovoril, ako sa satan snaží misionárom sťažiť život tým, že útočí na ich deti rôznymi chorobami, hovorila som si: „Tu sa musel stať omyl, ja na to nemám.“ Tak som sa začala pýtať Boha, či som celý ten čas, keď som snívala o misii, nesprávne rozumela Jeho hlasu, ale zo všetkého mi vychádzalo, že On to tak naozaj myslel. Po týždni mierneho aklimatizovania sa v Ghane si hovorím: „Dobre, asi to Boh chce, ale ja z toho 2x nadšená nie som.“ Potom som sa vydala na cestu do Avatime. Príroda bola krásna, ale ako to už v Afrike býva, životné podmienky neboli žiaden luxus. Ale rýchlo som si zvykla. Po prvom pobyte v ich zhromaždení plnom tanca a radosti, som si to začala užívať. Zistila som, že život misionárov je jedným veľkým dobrodružstvom. Každý deň môžete objaviť niečo nové, čo ste pred tým o danej kultúre nevedeli. Ale stále som sa samej seba pýtala otázky typu: „Prečo by som mala ísť niekam a učiť sa ich kultúru a jazyk, keď miestni obyvatelia môžu slúžiť vo svojej kultúre 100x lepšie ako ja? Nestačí im poslať peniaze a tak podporiť ich službu?“ Na tieto otázky mi odpovedala miestna ruská misionárka: „Poslať iba peniaze v tom nie je srdce, ak zbor vyšle misionára a podporuje ho, bude sa zároveň modliť aj za prácu a cirkev v jeho oblasti a to

zjednocuje globálnu cirkev.“ Toto sa ma veľmi dotklo. Odrazu som uvidela väčší obraz, že to nie je len o našom zbore, o mne, o Apoštolskej cirkvi, ale o zjednocovaní Kristovho tela, ktoré si má navzájom slúžiť.

Druhú vec, ktorú som si v súvislosti s misiou uvedomila je, že to nie je len o mojej službe ľuďom, ale aj o tom, že Ježiš chce slúžiť mne. V Jánovi 13,8 sa píše o tom, že ak Peter nedovolí Ježišovi, aby mu umyl nohy, nebude mať s Ním žiaden vzťah. Navyše Boh každého z nás stvoril s nejakými špeciálnymi túžbami, darmi, vlastnosťami, ktoré ak dovolíme Bohu, aby ich použil pre svoj plán, budeme žiť život podľa Jeho zámeru s nami. Veľmi ma to začalo fascinovať a začala som sa tešiť z toho, čo má Boh pre mňa pripravené. A na konci môjho pobytu v Ghane som mohla zistiť, že ja sa vlastne veľmi chcem stať misionárkou.

Prečo bola táto skúsenosť INŠPIRUJÚCA? V prvom rade idete na misiou s postojom, že idete pomôcť zmeniť životy ľudí a zistíte, že oni vám môžu poskytnúť väčší príklad ako vy im.

Moja africká mama sa stará o 3 chlapcov, pričom iba jeden z nich je jej vlastný syn. Ďalších dvoch jej zverili jej príbuzní. Okrem toho vychováva svoju nevlastnú dcéru. Keď som sa jej pýtala na žiarlivosť, vybuchla smiechom. Okolo jej domu sa vždy potulovalo veľa ľudí; niektorí sa prišli najesť, iní vyprať veci, či pozrieť telku a väčšinu predstavovala ako svojich synov a dcéry. Predstavte si podobnú situáciu na Slovensku; váš brat vám prinesie 1 dieťa na dobu neurčitú, váš manžel vás podvedie a splodené dieťa donesie domov, spolu s ďalším, ktoré náhodou našiel na ulici.

Ďalšiu zaujímavú vec, ktorú ľudia v tomto meste robia, sú modlitby o 4:30, čo nie je až tak skoro, keďže chodia spať približne o 21:00, ale zaujímavé je, že vždy, keď je niekto chorý, skupina modlitebníkov ide do jeho domu, či už ráno alebo večer, modlí sa zaňho a ešte mu dá aj peniaze. Aká služba milosrdenstva!

Kde sa berie v týchto ľuďoch toľko lásky a štedrosti? Nevieam, či budem niekedy schopná praktizovať aspoň 1 percento z toho, čo je pre nich také prirodzené ako dýchanie.

Ďalšou inšpiráciou boli pre mňa zahraniční misionári. Jeden večer sme išli na večeru k americkému páru, v ktorom obaja majú teraz okolo 70. Do Ghany prišli, keď mali 23 rokov a 6 mesačné dieťa. Manželka v tom čase nemala ani skončené bakalárske štúdium, ale Boh ocenil

jej vernosť a teraz spolu s manželom robia konzultantov pre preklad Biblie. Povedala nám, že nečíta väčšinu kresťanských knižiek, namiesto toho číta Bibliu, biblické slovníky a biblické komentáre.

Inšpiratívnym príkladom bol aj manažér projektu, v ktorom som pomáhala. Keďže jeho rodina nevedela nájsť ubytovanie v meste, kde pracuje, každý týždeň odchádza od nich na štyri dni preč, aby slúžil Bohu. Väčšina ghanských mužov nepomáha svojim manželkám, ale on rozprával o tom, ako v noci vstával k deťom, aby si jeho manželka mohla oddýchnuť.

Inšpiráciou boli pre mňa aj moji „bratia“. Bolo to pre nich prirodzené, že musia o 5:00 ráno vstať, rozložiť oheň, všetko pozametať a až potom sa môžu pripravovať do školy. Po každom jedle automaticky umyli riady a keď som im chcela pomôcť, veľmi sa zdráhali a to boli 10 – 13-roční chlapci. Chlapci veľmi pomáhali svojim mamkám.

Prečo bola moja skúsenosť NAPLŇUJÚCA? V prvom rade váš pohľad na svet sa odrazu rozšíri a objavia sa nové obzory. Už nevidíte len slovenskú perspektívu, ale aj časť perspektívy kultúry, v ktorej ste chvíľku žili. Veľmi ma naplňovalo zisťovať, prečo ľudia robia veci tak, ako ich robia. Odrazu máte kopy zážitkov na každý deň, ktoré vás niekedy prekvapia až zarazia.

Uvediem zopár príkladov:

- na pohreboch ľudia zároveň tancujú a plačú, každý berie so sebou na cintorín kameň, ktorý sa položí na hrob

- v rádiách chodia kresťanské piesne, taktiež ich môžete počuť na autobuskách, v zmenárňach...

- všetko musíte podávať s pravou rukou, ináč ste neslušný a môžete uraziť dotyčného človeka

- zuby si niektorí ľudia čistia s drevkom, skúšala som to a pravdupovediac, moje zuby sa mi

potom zdali hladšie

- veci nosia na hlave a deti majú priviazané na chrbte, podľa mňa sú tieto spôsoby zdravšie a praktickejšie

Napíňajúce to bolo aj z fyzického hľadiska – konečne som pribrala! To, čoho som sa tam najviac obávala, jedlo, bolo úžasné. Myslím si, že ghanské jedlá mi chutia viac, ako slovenské. Budú mi chýbať.

Môj život bol napíňaný pokojom vo chvíľach, keď som sa bála. Keď ma prvýkrát poslala moja „mama“ samú do mesta, všade som sa obzerala, či je okolo mňa dosť ľudí. Po čase som bola úplne v pohode a ruskí misionári mi povedali, že napriek tomu, že Afrika pripadá všetkým nebezpečne, oni sa tam cítia bezpečnejšie ako v Rusku.

Okrem mnohých týchto zážitkov, napĺňala môj život radosť z toho, že môžem viac spoznávať Boha. V ťažkých chvíľach, keď ste ďaleko od rodiny, priateľov a nemáte nikoho, kto by vás pochopil, budete s radosťou lipnúť na Bohu. Áno, je to hanba, že často je Boh našou poslednou možnosťou, ale verím tomu, že chvíle, ktoré som tam zažila s Ním, budú pre mňa veľkou inšpiráciou pre hlbšie rozvíjanie môjho vzťahu s Ním v komfortom prostredí. Počas môjho pobytu v Ghane mi viac začal v svojom Slove ukazovať pasáže o tom, že my, ako Jeho nasledovníci, máme byť pripravení na prenasledovanie a utrpenie, pretože my nie sme z tohto sveta. Ale taktiež mi ukazoval, že On je verný a svoj plán, ktorý má s nami, nevzdá pri našom prvom odmietnutí. Počas môjho pobytu som čítala knihu o prekonávaní prekážok, ktoré nás odrádzajú od misie a mohla som vidieť príbehy misionárov, ktorí napr. 10 rokov odporovali Božiemu povolaniu pre misiu, ale Boh svoj plán s nimi nevzdal a teraz mu môžu nadšene slúžiť.

Chcem vás povzbudiť tým, že Boh má s každým z vás veľký plán a On to s vami nevzdá, tak sa nevzdávajte ani vy.

Daniela

Leto 2012 sa pre mňa stalo veľmi špeciálnym. Vďaka podpore mojej rodinky, priateľov a mnohým úprimným modlitbám ľudí s ochotným srdcom pre Božie dielo, som sa mohla zúčastniť programu Wycliffe Discovery v západnej Afrike, v Ghane.

Hneď v prvé dni sme veľmi rýchlo s mojimi priateľmi z tímu pochopili, prečo tento program dostal názov Discovery. Každú chvíľu som totiž okolo seba objavovala nové veci a spôsoby robenia vecí, o akých sa mi predtým ani nesnívalo. Už v prvý deň ma ohromilo, ako ladne a zdanlivo jednoducho, bez námahy nosia ghanské ženy a deti všetok svoj náklad, tovar, či dokonca aj zásoby vody, krásne vybalansované na hlave. Keď som sa ja o to neskôr pokúšala, skončila som mokrá s minimálnym množstvom pôvodnej vody v nádobe na hlave. Sú to proste profíci. Na hlave náklad, dieťaťko na chrbte a ide sa pracovať na farmu. Neskutočne sa mi páčil spôsob nosenia detí. Zabalené v látke, pevne zaviazané k maminmu chrbtu si spokojne odľukovali alebo svojimi veľkými tmavými očkami sledovali všetko, čo sa okolo nich dialo. Jeden z mojich najkrajších zážitkov bolo pre mňa varovať na chrbte malého černoška mojej milej susedky. Zistila som, že ani spôsob čistenia zubov nemusí byť taký jednoznačný. Miestnych misionárov nesmierne pobavilo, keď ma učili dokonale si vyčistiť zuby namiesto zubnej kefky a pasty s jednou zázračnou paličkou zo stromu, ktorý rástol v lese za naším domom. Aspoň už viem, prečo majú černosi také biele zuby J Veľa zábavy sme zažili, kým sme sa naučili ako sa slušne po ghansky najesť. Pekne ruku poumývať, utrieť, odštipnúť kúsok hustej kaše, pozor páli, pofúkať, urobiť si z nej prstami malú „mištičku“, načrieť ňou do pikantnej omáčky, a šups, kým sa neobabrem, do úst. Po takomto obede som mala prsty rozmočené ako keď vyjdem z vane

J

Často som si z detstva predstavovala svoju maminku ako mi doma vraví: „Nehraj sa s tým jedlom. Počuješ? Nevrtaj sa v tom. Zober si lyžičku.“ Teraz o pár rokov neskôr tu sedím s prstami v jedle a moja ghanská kuchárka ma povzbudzuje: „Odlož tú lyžičku. S prstami to chutí najlepšie

J

.“ Zistila som, že ani varenie nemusí byť vždy iba o stáť v kuchyni za šporákom.

Je mnoho vecí, ktoré som počas týchto dvoch mesiacov mohla s Božou milosťou a s pomocou mojich nových ghanských priateľov objaviť. Uvedomila som si, aký nesmierne veľký je náš Nebeský Otec. Jeho deti môžu byť veľmi rôzne, no každého z nás rovnako miluje. Jeho bezhraničná láska a milosť siaha ďaleko, ďaleko aj za hranice nášho pohodlia do všetkých končín zeme.

Jeden z mojich vzácných objavov bol ten, keď som na vlastnú kožu pocítila, akú moc má rodný jazyk v našom živote. Celý program Discovery sa koná v angličtine. A hoci ja angličtinu milujem, po niekoľkých týždňoch komunikácie iba v tomto, pre mňa cudzom jazyku, som pochopila, aké

bolo pre mňa vzácné počúvať slová kresťanských piesní na MP3 v slovenčine. Všetko som rozumela, a čo viac, slová piesní prehovárali do môjho srdca tak, ako žiadne ghanské či dokonca ani anglické piesne.

Počas mesiaca stráveného v dedinke vo dvojici s mojou priateľkou Celeste sme sa usilovne učili miestny jazyk. Hoci sme sa často cítili trápne kvôli našej úbohej výslovnosti, vždy sme sa radi s miestnymi porozprávali, pravdaže iba dovtedy, kým nám to naše slabé jazykové schopnosti dovolili. Aby ste si vedeli predstaviť, naše rozhovory vyzerali asi takto: Dobré ráno! Ako ste sa vyspali? Ako sa máte? Je doma všetko v poriadku? My ideme práve na trh. Tak zatiaľ, majte sa. Uvidíme sa neskôr....Viem, nič veľkolepé, po anglicky by sme toho zvládli viac, no mali ste vidieť ich úžasne radostnú reakciu, keď nás počuli rozprávať ich rodným jazykom a nie úradnou angličtinou, ktorej aj tak všetci dobre nerozumejú.

Zvlášť vtedy som pochopila, akú úžasnú prácu konajú misionári v tejto dedinke Kete-Krachi. Preklad Biblie do miestneho jazyka je dlhá, náročná práca..., no nikdy nie márna. Tak ako k týmto ľuďom prehovára Božie Slovo v ich materinskom jazyku, neprehovára žiadny preklad Biblie v angličtine. Verím, že Pán Boh túži mať s každým človekom blízky, osobný vzťah. Verím, že túži, aby sa všetci ľudia mohli dopytovať o tejto radostnej správe. Ved' tak miloval svet, že dal to najcennejšie čo mal – svojho jediného Syna, Pána Ježiša, aby zachránil každého, kto v Neho uverí. Aby s ním mohol tráviť večnosť, takú krásnu, akú si teraz nedokážeme ani predstaviť.

Som veľmi rada, že som mala možnosť vidieť misionárov pracovať na Božom diele a tiež za príležitosť byť užitočná pri výučbe miestnych misionárov. Aby sa ich práca mohla uľahčiť a urýchliť, učili sme ich narábať s počítačom. Aj keď som sa spočiatku veľmi bála, ako to bude – ja a učiteľka počítačov (nie dobrá kombinácia J), zistila som, že aj keď toho máme v rukách len veľmi málo, Pán Boh to môže požehnať a rozmnožiť. Dôležitá je však naša túžba a ochota slúžiť.

Som veľmi vďačná za ochotné srdcia misionárov, ktorí Bohu verne slúžia aj napriek často nie jednoduchým a pohodlným podmienkam, na aké sme doma zvyknutí. Vždy sa mi s nimi bude spájať nesmierna štedrosť, pohostinnosť a spokojnosť s tým, čo im Boh dáva.

Prajem si, aby aj moje srdce bolo vždy naplnené dobrými, nesebeckými túžbami, aby ma Pán Boh mohol použiť vždy tam, kde ma práve postaví.

To zo srdca prajem aj všetkým Vám a ešte raz veľká vďaka za Vašu finančnú a modlitebnú podporu. Uvedomujem si, že bez toho by som nemohla prežiť taký vzácny čas na Discovery v Ghane so všetkými vedúcimi, ostatnými účastníkmi, misionármi, miestnymi ľuďmi a prekrásnymi africkými deťmi.

Zuzana

{besps}ZuzkaN{/besps}

Misijný výjazd Discovery 2011 v Indonézií bol rozdelený do 4 častí.

Prvou bola orientačná časť, v rámci ktorej sme si osvojili základy indonézskej kultúry, jazyka jednak indonézskeho, jednak základy ambonskej malajčiny. Oboznámili sme sa s históriou Indonézie aj provincie Moluky. V priebehu 10 orientačných dní sme po dvojiciach bývali v rodinách miestnych misionárov, kde sme aspoň na chvíľku mali príležitosť stať sa súčasťou ich života. Bol to čas intenzívneho štúdia a príprav na „bojové pole“.

Druhú časť tvorila práca na zadaniach a život v miestnych rodinách v Ambone. Nabití teoretickými vedomosťami sme sa pustili do práce na zadaniach. Konkrétne ja som mala možnosť oboznámiť sa so základmi prekladu Biblie. Vyskúšala som si, čo znamená robiť exegetickú kontrolu preloženého textu, ako sa nahrávajú a prepisujú texty. Počas tejto práce som si uvedomila, že preklad biblického textu je neuveriteľne komplikovaný a časovo náročný proces, avšak je veľkým požehnaním pre daný kmeň ako aj pre samotných prekladateľov. Okrem spomínaných úloh sme pomáhali pri príprave vizuálnych materiálov pre besiedku. Som tiež Bohu veľmi vďačná za to, že mi dal milosť poslúžiť ľuďom vyučovaním angličtiny. Túžba ľudí, či už dospelých alebo detí, bola taká veľká, že som učila všade, kde som prišla.

V ďalšej časti nášho výjazdu sme mali možnosť navštíviť a vidieť prácu prekladateľov Biblie na 3 rozličných miestach v provincii Moluky. Ja som mala možnosť navštíviť český misionársky pár v Dobe. Na tomto mieste som mala možnosť 'potrápiť sa' s fonetickou analýzou a opäť som sa venovala vyučovaniu angličtiny.

Posledných šesť dní náš medzinárodný tím trávil na Bali, ktoré je výrazne ovplyvnené západnou kultúrou a podstatne sa líši od časti Indonézie, ktorú sme spoznali cez Ambon a Dobo. Je paradoxné, že až v záverečnej časti výjazdu som mala šancu lepšie spoznať ostatných členov tímu. Čas na Bali sme trávili modlitbami, chválami, zdieľaním sa a prípravou prezentácií našej služby. Samozrejme, mali sme šancu užiť si trochu rozbúrených vín, ktoré sú magnetom pre surfistov z celého sveta. Bol to pre nás veľmi požehnaný čas, za ktorý som Bohu veľmi vďačná.

Môj krátkodobý misijný výjazd sa skončil. Počas tých 8 týždňov som mala milosť naučiť sa neuveriteľne veľa vecí o Bohu, o Jeho cirkvi, o sebe.... Jednou z vecí, ktorú som smela pochopiť, bolo to, že Boh v tomto svete pracuje neuveriteľne kreatívnym spôsobom na záchrane ľudstva a na naplnení svojho zámeru, ktorý má so zemou a nebom. A jedným zo spôsobov, ktorý používa, je práca misionárov, prekladateľov Biblie, ktorých do tejto oblasti vyslal. V Ambone pracuje veľmi dynamický tím prekladateľov v úzkej spolupráci s miestnymi kresťanmi. Spája ich spoločná túžba a vízia, aby srdcia a mysle ľudí, ktorí budú čítať Božie slovo v jazyku svojho srdca, boli premenené Duchom Svätým. Som veľmi rada, že mi Boh umožnil vidieť to, čo koná v Ambone a v Dobe v Indonézii, a pozval k tomu aj Vás. Bez Vás, verných modlitebníkov a finančných partnerov, by som nikdy nemohla vidieť obrovskú duchovnú potrebu pokánia, vyznania hriechov a duchovnej obnovy v tejto nádhernej krajine, ktorej milióny ľudí hynú a žijú v zajatí strachu a náboženských rituálov. Rozhodla som sa, že sa budem za miestnych kresťanov, misionárov a domorodých ľudí Ambonu a Dobe modliť. Ak chcete, pridajte sa aj vy. Modlievam sa každý utorok.

Môj pobyt v Indonézii sa skončil, ale moja "misia" pokračuje ďalej. Mojim misijným poľom je momentálne moja kancelária a trieda v ktorej učím, tam pôsobím ako Jeho posol (2. Korinťanom 5)

Zuzana

{besps}zuzana{/besps}

V spolupráci s Wycliffe USA som mala možnosť zúčastniť sa programu Discovery a stráviť leto 2009 v Ghane.

Cieľom Discovery je umožniť záujemcom o misiu aktívne sa zapojiť do projektov prekladu Biblie, ktoré v súčasnosti prebiehajú vo svete. O misii a misionároch veľa počúvame a čítame, a to formuje naše predstavy, no až vlastná skúsenosť nám ukáže realitu takú, aká v skutočnosti je. A práve na to slúži aj tento projekt.

Počas mojej krátkodobej misie som spolupracovala pri preklade Biblie do jazyka „nawuri“ v mestečku Kpandai na severe Ghany. Pomáhala som s prepisom a spracovávaním už preložených kapitol Novej Zmluvy v špecializovanom počítačovom programe a so zostavovaním slovníka nawuri – anglický jazyk. Tiež som pomáhala pri realizácii školiacich programov (práca s počítačom, výučba nedeľnej besiedky) a pri práci s deťmi a mládežou v miestnom zbore (Scripture in use).

Pre mňa osobne bol čas v Ghane veľmi vzácny. Spočiatku som mala predstavu, že ja budem tá, ktorá sa bude deliť, ktorá bude zo seba dávať, no opak sa stal pravdou. Oveľa viac som prijala, oveľa viac som sa naučila. Nielen o ťažkej, dá sa povedať mravenčej, práci misionárov – prekladateľov Biblie, nielen o každodennom živote bežných ľudí v nie až tak jednoduchých a pohodlných podmienkach ako máme my, ale aj o sebe, o svojom životnom štýle či prioritách. Naučila som sa veľa o Bohu – o tom, ako predivne sa o nás stará a ako nás učí a vychováva, ako dáva človeku neustále ďalšiu šancu, o Jeho bezhraničnej trpezlivosti a láske. Pochopila som veľa o živote v zbore, o tom, čo je to žiť každý deň vierou a o tom, čo to znamená nasledovať Krista – oddane, bez špekulovania a pochybovania.

Som vďačná Bohu za milosť byť v Afrike, žiť v inej kultúre, inom prostredí a pomáhať misionárom pri ich práci. Tiež Mu ďakujem za neustálu ochranu počas celého pobytu a za bezpečný návrat domov.

Vyjadrujem tiež vďaka tým, ktorí za mnou stáli – finančne a hlavne na modlitbách. Bez toho by táto cesta totiž nebola možná.

Vďaka tomuto krátkodobému misijnému pobytu vzniklo partnerstvo medzi projektom Nawuri a mladými ľuďmi z okolia Popradu. Ako tento projekt pokračuje sa dozviete [TU](#).

Lea

{besps}Lea{/besps}

Programu Discovery som sa zúčastnila v lete 2008. Počas celého môjho pobytu bolo slovo "Discover (Objav)" najčastejšou odpoveďou na moje otázky. Jednoducho neboli „lacné“ riešenia na tácke. Tak ako misionári, tak aj my sme sa museli naučiť hľadať odpovede inde ako u našich vedúcich.

Dať do viet všetko to, čo som tam zažila mi pripadá nemožné. Ešte teraz keď zavriem oči, vidím deti ako na mňa pokrikujú „Efone alebo Obruni“ čo znamená biely. S jazykmi je to v tejto krajine náročné. Len čo som sa čo - to naučila v jednom jazyku, už sme cestovali ďalej a tam rozprávali úplne inak a ja som nemala možnosť „predviesť“ tak pracne naučené vetičky.

A práve túto výzvu prijala Wycliffe misia, ktorá pracuje na písomnej forme týchto jazykov a následne na preklade Biblie.

Tím Discovery je zložený z ôsmich ghanských a ôsmich mimo – ghanských mladých ľudí, ktorí sa na 2 mesiace stanú „misionármi“ Wycliffe. Práve naši ghanskí priatelia (študenti) boli pre nás ostaných veľkou oporou pri zoznamovaní sa s tak odlišnou kultúrou. Tak napríklad už naša prvá návšteva miestneho trhu by sa bola pre mňa skončila veľmi zle, keby neboli s nami títo naši domáci priatelia. Prečo? Lebo BON PARI J. Stojac na trhu a čakajúc na zvyšok mojej skupiny som si všimla malé dievčatko ako na mňa smutne hľadí s tými svojimi krásnymi očami. A tak som vytiahla z tašky BON PARI a vtisla jej dva do dlane. Vzápätí nato dosť agresívne natrčila ruku aj jej matka a netrvalo ani minútu a okolo mňa sa tlačil zo všetkých strán dav ľudí, z ktorých každý chcel tento cukrík. Ak si ich predstavujete ako skromne z diaľky natrčajú ruku, tak sa mýlite. Vtedy zasiahla Berenice (študentka z Ghany) tým, že zakričala niečo v jej rodnom jazyku. Keď to nepomohlo, prebojovala sa ku mne a objímajúc ma kričala na ľudí, aby mi dali pokoj. Vtedy som pochopila, že rozdávať dary (hoci sú to len BON PARI) treba v tejto kultúre opatrne.

Discovery nie je len život v skupine, ale aj cestovanie krajinou vo dvojiciach (dve dievčatá alebo dvaja chlapci) a život a práca v misionárskej rodine. Mojou „partičkou“ sa stala Američanka Heather, s ktorou sme boli poslané k rodine ruských misionárov do dediny Avatime. Tu sme mali možnosť zažiť na vlastnej koži radosti, ale i starosti, s ktorými sa misionári stretávajú. Videli sme to pekné, ale aj to náročné. Rodina Vinokurových v čase nášho pobytu pracovala na príprave abecedy v jazyku Avatime a pomáhala v biblickom vyučovaní ghanských detí. Okrem toho však musela riešiť aj problém s výučbou svojich detí. V malej dedinke, v ktorej žili, bola len miestna škola, ktorej úroveň bola žiaľ veľmi slabá. Preto sa rozhodli vyučovať deti sami. To však zaberalo príliš veľa času, ktorý potrebovali investovať do prekladu Biblie a do práce s ľuďmi v dedine. V čase nášho pobytu už deti mali učiteľku – mladé ruské dievča. Toto riešenie sa ukázalo pre vzdelávanie detí ako najideálnejšie, ale zároveň finančne mimoriadne náročné, pretože rodičia museli nájsť sponzorov aj pre ňu.

Domorodí ľudia v dedinke, v ktorej sme žili, boli veľmi priateľskí a za krátky čas nám prirástli k srdcu. S radosťou sme pomáhali starenke v dedine piecť chlieb a pritom sme sa učili ich piesne. Deti sa vtedy postavili úplne blízko nás, pozerali nám na pery a nesmierne sa zabávali na tom ako sa pokúšame spievať.

Ak by som začala rozprávať o tom, čo Pán Boh naučil mňa osobne počas týchto úžasných dvoch mesiacov, bol by z toho seriál na pokračovanie J

Pýtate sa, či by som išla znova na Discovery, vediac čo ma tam čaká? Odpoveď je jednoznačne: "ÁNO, EŠTE DNES!"